

สรุปผลของการวิจัยและขอเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเบื้องต้นเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ของนิสิตนักศึกษาสามกลุ่มคือ นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง นิสิตศึกษาคณะอื่นใดเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง และนิสิตศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย ทั้งได้เปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ระหว่างนิสิตนักศึกษาที่อยู่ในระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ ถึง ปีที่ ๔ และระหว่างนิสิตนักศึกษาชายและหญิง ส่วนความมุ่งหมายชั้นรองลงไป คือ การเปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ระหว่าง นิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย และความมุ่งหมายชั้นสุดท้าย เพื่อศึกษาระดับทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ของนิสิตนักศึกษาโดยส่วนรวม

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มา โดยการสุ่มจากนิสิตนักศึกษาจำนวนหนึ่งของมหาวิทยาลัย ๕ แห่งในกรุงเทพมหานคร ซึ่งจำแนกเป็น ๓ กลุ่ม คือ นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง นิสิตศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง และนิสิตศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย แต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนิสิตนักศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ ๑ ถึงชั้นปีที่ ๔ ทั้งนิสิตนักศึกษาชายและหญิง ผู้วิจัยได้แบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น ๒๔ กลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มมีจำนวนนิสิตนักศึกษา ๓๐ คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัยนี้ ๗๒๐ คน

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้แบบวัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นเองเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล จำนวนข้อความในแบบวัดทัศนคติมี ๕๔ ข้อความ แต่ละข้อความได้ผ่านการตัดสินของผู้ทรงคุณวุฒิทางคานเศรษฐศาสตร์ คานการวิจัยการศึกษา คานการสร้างแบบวัดทัศนคติ และผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องผลิตภัณฑ์ไทย

จำนวนไม่น้อยกว่า ๑๑ ท่าน จากผู้ทรงคุณวุฒิ ๑๔ ท่าน และเป็นที่ยอมรับว่าใช้วัดทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยได้ตามวัตถุประสงค์ จากการนำแบบวัดทัศนคติไปลองใช้กับนิสิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีลักษณะตรงตาม ๓ กลุ่มที่แยกไว้ดังกล่าว กลุ่มละ ๓๒ คน รวม ๙๖ คน ปรากฏว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อถือได้เท่ากับ ๐.๘๘

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี ๓ ตัวประกอบ (3 x 4 x 2 Factorial Design) ถ้าตัวประกอบใดมีนัยสำคัญก็ทดสอบความมีนัยสำคัญของตัวประกอบนั้นต่อไปด้วย การทดสอบของทูคี (Tukey's HSD Test) และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของนิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมผู้นิยมใช้ของไทย และนิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทยโดยใช้ค่าที (t - test)

ขอค้นพบ

๑. นิสิตนักศึกษาที่เรียนคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง และนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตนักศึกษาทั้งสองกลุ่มนี้ต่างก็มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ

๐.๐๑

๒. นิสิตนักศึกษาที่เรียนอยู่ในชั้นปีที่ ๑ ปีที่ ๒ ปีที่ ๓ และปีที่ ๔ มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

๓. นิสิตนักศึกษารายและหญิง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

๔. มีปฏิกริยารวมระหว่าง กลุ่มกับชั้น คือ ความแตกต่างของคะแนน
ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ระหว่างนิสิตนักศึกษาทั้ง ๓ กลุ่ม ในแต่ละระดับชั้น มีลักษณะ
แตกต่างกันดังนี้ นิสิตนักศึกษาในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ นั้น ปรากฏว่า นิสิตนักศึกษา
กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษากลุ่มที่ ๓ อย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑ สำหรับนิสิตนักศึกษากลุ่มที่ ๓ นั้น ปรากฏว่า
นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ อย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๕. นิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย มีทัศนคติต่อ
ผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทยอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

๖. ค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษาโดยส่วนรวม
อยู่ระหว่าง ๗๑.๔๕ % ถึง ๗๓.๓๑ % และเมื่อพิจารณาแต่ละกลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มที่
๑ มีค่าอยู่ระหว่าง ๗๓.๘๘ % ถึง ๗๕.๗๕ % กลุ่มที่ ๒ อยู่ระหว่าง ๗๒.๘๘ % ถึง
๗๔.๗๕ % และกลุ่มที่ ๓ อยู่ระหว่าง ๖๗.๕๘ % ถึง ๖๘.๔๔ %

การอภิปรายผลการวิจัย

จากขอคนพบที่ได้ จะเห็นว่า มีทั้งยอมรับและปฏิเสธสมมติฐานของการวิจัย
ที่ได้ตั้งไว้ ขอคนพบที่ยอมรับสมมติฐาน ๔ ข้อ คือ

๑. นิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์
ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย

๒. นิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์
ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย

๓. นิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย

๔. นิสิตนักศึกษาชายและหญิง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกัน

ส่วนข้อค้นพบที่ปฏิเสธสมมติฐานมี ๒ ข้อ คือ

๑. นิสิตนักศึกษาที่เรียนคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง

๒. นิสิตนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่า มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่า นิสิตนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับชั้นที่ต่ำกว่า

จากข้อค้นพบ จะเห็นว่านิสิตนักศึกษาที่เรียนในคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง และนิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบ้าง มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองกลุ่มต่างก็มีทัศนคติดีกว่า นิสิตนักศึกษาคณะอื่นที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย จึงเป็นข้อที่น่าสังเกตว่า การมีความรู้ทางเศรษฐศาสตร์นั้น น่าจะมีส่วนช่วยให้ นิสิตนักศึกษามีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีขึ้น ดังนั้น จึงควรจะได้มีการจัดวิชาทางเศรษฐศาสตร์ เข้าเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรของการศึกษาทุกแขนงวิชา เพื่อจะได้ช่วยให้ นิสิตนักศึกษาผู้ซึ่งต่อไปจะเป็นพลังอันสำคัญของประเทศได้เข้าใจและเห็นความสำคัญด้านเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้น ตลอดจนควรจะให้ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์พื้นฐานแก่ประชาชนโดยทั่วไปด้วย เพื่อให้คนไทยทุกคนได้ตื่นตัวและเห็นความสำคัญในด้านเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งจะช่วยให้การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจของประเทศบรรลุผลดังที่คาดหวังไว้เร็วยิ่งขึ้น

เนื่องจากในช่วงระยะเวลาที่ผู้วิจัยทำการวิจัยเรื่องนี้ ปรากฏว่า นิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทุกระดับชั้น ทั้งนิสิตนักศึกษาชายและหญิง ต่างก็ตื่นตัวในการต่อต้านผลิตภัณฑ์ต่างชาติกันอย่างมาก และให้การสนับสนุนผลิตภัณฑ์ไทยเพิ่มขึ้นกว่าเดิมนัก เช่น มีการเดินขบวนต่อต้านสินค้าญี่ปุ่น จัดตั้งโครงการต่าง ๆ

จัดการอภิปรายเรื่องเศรษฐกิจของไทย และจัดนิทรรศการสินค้าไทย เป็นต้น เป็นที่น่าสังเกตว่า เหตุการณ์หรือกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ได้รับความกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมจากนิสิตนักศึกษาชั้นที่สูงกว่ามาก ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลที่วานิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยในระดับพอ ๆ กับนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ และชั้นปีที่ ๔ และนิสิตนักศึกษายามีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกับนิสิตนักศึกษาหญิง

เมื่อพิจารณาผลของปฏิกริยาร่วมระหว่าง กลุ่มกับชั้น จะเห็นได้ว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒ ในกลุ่มที่เรียนมาจากคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรงและกลุ่มที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบางส่วน มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่ากลุ่มที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลย แสดงให้เห็นว่า การเรียนวิชาเศรษฐศาสตร์น่าจะมีส่วนช่วยให้ นิสิตนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามาศึกษาในปีที่ ๑ และปีที่ ๒ นั้น มีทัศนคติที่ดีต่อผลิตภัณฑ์ไทยยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะจัดวิชาเศรษฐศาสตร์เป็นวิชาในหลักสูตรของชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ของการศึกษาทุกแขนงวิชา นอกจากนี้ยังปรากฏผลจากปฏิกริยาร่วมว่า ในกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลยนั้น นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ผู้วิจัยเห็นว่าตามความเป็นจริงแล้ว ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะการที่คนเราเมื่ออายุมากขึ้น มีความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ มากขึ้นย่อมจะมีความคิดอ่านต่อสิ่งต่าง ๆ ได้ดีขึ้น แมว่าจะไม่ได้เรียนรู้สิ่งนั้นมาจากในห้องเรียนโดยตรงก็ตาม ดังนั้นจึงตรงกับผลที่ได้ดังกล่าว และด้วยเหตุผลเดียวกันที่ทำให้ตรงกับผลที่ว่า กลุ่มทั้งสามของนิสิตศึกษามีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยไม่แตกต่างกันในนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตนักศึกษาที่เรียนมาจากคณะเศรษฐศาสตร์โดยตรง และที่เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาบางส่วน มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยสูง เนื่องมาจากได้เรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาแล้ว แต่นิสิตนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยสูง เพราะมีอายุ ความรู้ และประสบการณ์มากขึ้น แมว่าจะไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลยก็ตาม ฉะนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า ถ้านิสิตนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาทางเศรษฐศาสตร์มาเลยได้เรียนวิชา

ทางเศรษฐศาสตร์ดัง เช่นนิสิตนักศึกษา ๒ กลุ่มแรกแล้ว ก็น่าจะมีส่วนหลักในนิสิตนักศึกษา
ปีแรก ๆ ของกลุ่มนี้มีทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่าปัจจุบัน

และผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่เข้าเป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้
ของไทยส่วนใหญ่ยอมจะเป็นผู้ที่มีความสนใจ และเห็นความสำคัญของผลิตภัณฑ์ที่มีต่อ
เศรษฐกิจของประเทศอยู่ก่อนที่จะเข้าเป็นสมาชิกแล้ว จึงได้สมัครเข้าเป็นสมาชิกของ
ชมรมนี้เพื่อจะได้มีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่ทางชมรม
จัดขึ้นเสมอ ดังนั้น นิสิตนักศึกษาที่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทยจึงควรมีทัศนคติ
ต่อผลิตภัณฑ์ไทยดีกว่านิสิตนักศึกษาที่ไม่เป็นสมาชิกของชมรมผู้นิยมใช้ของไทย ซึ่งตรงกับผล
ของการวิจัยที่ได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดหลักสูตรการศึกษา จากผลของการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้
เป็นแนวทางให้เห็นว่าควรจัดวิชาทางเศรษฐศาสตร์เข้าเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรของ
การศึกษาทุกแขนงวิชาในมหาวิทยาลัย

สำหรับผู้สนใจศึกษาค้นคว้าปัญหาทางด้านนี้ต่อไป ผู้วิจัยใครจะให้ข้อเสนอแนะ
ดังนี้

๑. ควรจะได้มีการเก็บข้อมูลหลาย ๆ วิธีประกอบกัน ซึ่งอาจจะใช้การสัมภาษณ์
และใช้แบบสอบถามควบคู่กันไป เพื่อจะช่วยให้ข้อมูลที่ไ้ครบ และผลของการวิจัยมีความ
เชื่อถือได้มากกว่าที่ใช้เพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

๒. ควรจะทำการศึกษาศึกษาทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย
ที่อยู่ในต่างจังหวัดทุกแห่งด้วย เพื่อให้ผลของทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยที่ได้เป็นของนิสิต
นักศึกษาทั้งหมดอย่างแท้จริง ตลอดจนจะทำให้ได้ผลของการเปรียบเทียบทัศนคติต่อ
ผลิตภัณฑ์ไทยระหว่างนิสิต นักศึกษาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด และนิสิตนักศึกษาที่อยู่ใน

มหาวิทยาลัยเซตกรุงเทพนานครควย

๓. ควรจะศึกษาทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของบุคคลอื่น นอกเหนือจากนิสิต นักศึกษา เช่น อาจศึกษาทัศนคติของผู้ที่มีความรู้ในระดับต่าง ๆ แล้วเปรียบเทียบ ดูว่าเป็นอย่างไร ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยของประชาชน ที่มีอาชีพต่าง ๆ เป็นต้น

๔. การศึกษาเรื่องทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยนี้ ถ้าเป็นไปได้ ควรจะได้ศึกษา ทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ไทยเฉพาะแต่ละประเภทของสินค้านั้น ๆ เพราะการศึกษาศึกษาทัศนคติ ต่อผลิตภัณฑ์ไทยจะจงลงไปเฉพาะแต่ละประเภทนั้นอาจจะช่วยให้ไคทราบทัศนคติ ที่แท้จริงกว่าการศึกษาศึกษาทัศนคติต่อผลิตภัณฑ์ทุก ๆ ประเภทรวมกัน